

Arrest

nr. 88 170 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Z. C., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde samen met uw echtgenote, T. T. (...) (O.V. X), en uw dochter in de stad Nazran in Ingoesjetië.

U bent jurist van opleiding. In 2001 ging u aan de slag als bedrijfsjurist bij een bouwfirma. De eigenaar van dit bedrijf, M. Y. (...), was tevens mensenrechtenactivist. U hielp M. Y. (...) ook met het oprichten van ‘ingushetiya.ru’, een portaalsite waarop informatie verscheen die kritisch was voor de Ingoesjetische overheid en het beleid van president Zyazikov.

In 2003 werd u aangenomen bij de Ingoesjetische afdeling van de ‘Federale Dienst voor Drugsbestrijding’. Als rechercheur hield u zich bezig met verschillende drugsgelateerde strafonderzoeken die door de verschillende politiediensten aan uw afdeling werden

doorgegeven. Omwille van uw werk als rechercheur werd u verschillende keren bedreigd door leden van een maffia-clan genaamd 'Batal-Khadzhi'. In 2007 nam u ontslag bij de Federale Dienst voor Drugsbestrijding.

Sinds 2005 of 2006 engageerde u zich voor het verdedigen van de mensenrechten in Ingoesjetië. U hielp M. Y. (...), M. A. (...) en andere mensenrechtenactivisten met het verzamelen van informatie over de vele verdwijningen en moorden die plaatsvonden in de republiek Ingoesjetië. Deze informatie werd vervolgens gepubliceerd op de website Inguchetia.ru.

In 2008 slaagde u voor het balie-examen en schreef u zich in als advocaat. In die hoedanigheid hield u zich ook bezig met mensenrechten. U kwam tussen bij gevallen van illegale huiszoekingen en arrestaties, martelingen, verdwijningen en claims voor schadevergoeding voor de slachtoffers van dergelijke overtredingen.

In oktober 2007 en januari 2008 nam u deel aan twee betogingen in Nazran. Op deze betogingen, die werden georganiseerd door oppositiefiguren als M. Y. (...) en M. A. (...), werd kritiek geuit op de vele ontvoeringen en de slechte veiligheidssituatie in de republiek en op de houding van de ordediensten ten opzichte van deze situatie.

In januari 2008 werd u opgepakt door de Federale Veiligheidsdienst FSB naar aanleiding van uw deelname aan een betoging. U werd ondervraagd over uw relatie met M. Y. (...) en andere oppositiefiguren, maar na enkele uren mocht u opnieuw beschikken.

Eind 2009 kreeg u echter opnieuw problemen met de autoriteiten.

In september 2009 vernam u via een kennis die bij de MVD (politie) werkt dat de autoriteiten een aanhoudingsbevel tegen u hadden uitgevaardigd. De autoriteiten zouden u viseren omwille van uw deelname aan de betoging van januari 2008 en uw andere politieke activiteiten.

In oktober en november 2009 ontving u twee parketconvocaties. U ging niet in op deze oproepingen.

In de zomer van 2009 kreeg u opnieuw problemen met de clan Batal-Khadzhi. In uw hoedanigheid van rechercheur bij de Federale Dienst voor Drugsbestrijding had u een onderzoek gevoerd naar één van de leden van deze organisatie, een zekere A. K. (...). A. K. (...) was opgepakt en moest voor de rechtbank verschijnen. Men eiste van u dat u tegenover de rechtbank zou verklaren dat K. (...) 's bekentenissen tijdens het onderzoek onder druk waren afgenomen, zodat de rechtszaak tegen hem zou worden geseponeerd. Toen u dit weigerde, werd u bedreigd. Later werd uw wagen gesaboteerd, werd u achtervolgd en beschoten en ontving u in het najaar van 2009 ook twee dreigbrieven. Uw vrouw werd ook geïntimideerd door onbekenden.

Omwille van uw problemen met de autoriteiten en de maffia besloot u te vluchten.

Op 14 november 2009 reisde u met een bus naar Moskou. Op 12 december 2009 vertrok u met uw gezin vanuit Moskou naar België. U zat verborgen in de oplegger van een vrachtwagen waar een speciaal compartiment was voorzien. Jullie hadden geen geldige reisdocumenten. Uw binnenlands paspoort liet u achter in Moskou.

Op 14 december 2009 kwamen jullie aan in België, waar jullie dezelfde dag asiel vroegen. Op 8 april 2010 beviel uw vrouw in België van een zoontje. Momenteel is uw vrouw opnieuw zwanger. De bevalling is uitgerekend voor april 2012."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Z. C., luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u in Ingoesjetië zult worden gevisieerd door de autoriteiten en door de maffia.

De maffia zou u onder druk hebben gezet om een getuigenis voor de rechtbank af te leggen, zodat één van hun leden zou kunnen vrijkomen.

De autoriteiten zouden u viseren omwille van uw politieke activiteiten.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste is uw verhaal over uw problemen met de maffia niet geloofwaardig.

Zo vertelde over bedreigingen die u in 2009 had ontvangen in verband met een rechtszaak tegen een zekere A. K. (...), lid van een criminele organisatie. Voor uw ontslag als rechercheur bij de Federale Dienst voor Drugsbestrijding in 2007, had u de leiding gehad over deze zaak. In 2009 eisten zijn kompanen dat u een valse getuigenis zou afleggen bij de rechtbank, zodat A. K. (...) zou worden vrijgesproken. Toen u dit weigerde zou u zijn bedreigd en zouden er nadien ook verschillende aanslagen tegen u zijn gepleegd (CGVS II, p. 15-21).

Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat uw verklaringen over de bedreigingen door deze criminelen op verschillende punten inconsistent en tegenstrijdig bleken te zijn.

Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u in november 2008 een eerste keer werd aangesproken over de zaak van A. K. (...), toen er drie onbekende personen naar uw huis kwamen. U stuurde hen toen door naar de rechercheur die toen het dossier van A. K. (...) beheerde.

In juli 2009 zouden dezelfde drie personen u opnieuw hebben aangeproken over de zaak van A. K. (...). Eén van hen stelde zich toen voor als een zekere Ab. (...). Ongeveer een maand later zouden deze personen u nog een derde keer hebben aangesproken (CGVS II, p. 15-19).

Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal.

U beweerde toen dat u pas in augustus 2009 voor het eerst werd aangesproken over de zaak van A. K. (...), toen er twee personen naar u kwamen om u te bedreigen. U zei dat u deze personen nog nooit eerder had gezien. Zij zouden hun identiteit ook nooit kenbaar hebben gemaakt. Na dit bezoek in augustus 2009 zou u deze personen niet meer hebben teruggezien (CGVS III, p. 4-5, 7).

Uw verklaringen over de bedreigingen door deze persoon bleken dus tegenstrijdig over het moment waarop u eerst werd aangesproken over deze zaak, het aantal keer dat u werd aangesproken en bedreigd, het aantal personen die u bedreigden en het feit of zij zich al dan niet persoonlijk hadden voorgesteld.

Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich kon vergissen omdat u de gebeurtenissen niet goed meer kon herinneren (CGVS III, p. 7).

Deze uitleg is niet afdoende. Er kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u consistente en coherente verklaringen aflegt over deze belangrijke gebeurtenissen die aan de basis lagen van uw vertrek uit Ingoesjetië.

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de verschillende aanslagen die de maffia op u zou hebben gepleegd.

Zo vertelde u tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal dat uw wagen eind augustus 2009 werd gesaboteerd, waardoor er een wiel loskwam toen u aan het rijden was (CGVS II, p. 15).

Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal situeerde u deze gebeurtenis echter anderhalf jaar eerder, namelijk in maart of april 2008. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat dit incident waarschijnlijk toch in 2009 was voorgevallen. U zei dat u dit incident niet goed meer kon plaatsen omdat u het altijd al moeilijk hebt gehad om data te herinneren (CGVS III, p. 8-9).

Deze uitleg is niet afdoende, gezien er redelijkerwijs kan worden verwacht dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis toch met enige nauwkeurigheid kunt situeren in de tijd.

Voorts werd na de gehoren bij het Commissariaat-generaal en na grondige studie van de gehoorverslagen opgemerkt dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het incident waarbij u in uw auto werd achtervolgd en beschoten.

Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat deze gebeurtenis plaatsvond op 4 oktober 2009, toen u met de auto onderweg was naar de verjaardag van uw neef (CGVS II, p. 15).

Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal situeerde u deze gebeurtenis echter in augustus of september 2009, toen u op weg was naar de verjaardag van uw broer (CGVS III, p. 7).

Vervolgens legde ook tegenstrijdige verklaringen af over de dreigbrieven die u thuis zou hebben ontvangen.

Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u een eerste dreigbrief ontving in oktober 2009 en een tweede in november 2009 (CGVS II, p. 20-21).

Tijdens derde gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u de eerste dreigbrief reeds op het einde van de zomer ontving. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat het moeilijk is om deze gebeurtenissen te herinneren, gezien de feiten zich reeds drie jaar geleden zouden hebben afgespeeld (CGVS III, p. 8-9).

Deze uitleg is opnieuw niet acceptabel, gezien redelijkerwijs kan worden verwacht dat u een belangrijke gebeurtenis als het ontvangen van een dreigbrief bij u thuis niet zomaar vergeet.

Voorts bleek u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de initiatieven die u had genomen naar aanleiding van het ontvangen van deze dreigbrieven.

Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u dat uw familie daags na het ontvangen van de dreigbrief naar de familie van A. K. (...) was gegaan in een poging om het conflict op te lossen door verzoening (CGVS II, p. 20-21).

Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal zei u echter dat u niet meer wist wanneer uw familie naar de familie van A. K. (...) was gestapt.

Het lijkt weinig geloofwaardig dat u eerst stellig zou beweren dat uw familie reeds daags na het ontvangen van de dreigbrief actie ondernam, terwijl u vervolgens beweerde dat u zich niet meer kon herinneren wanneer uw familie naar de familie van A. K. (...) was gestapt.

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon u hier geen afdoende uitleg voor geven (CGVS III, p. 11-12).

Ten tweede is ook uw verhaal over uw problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig.

U vertelde dat u problemen kreeg omwille van uw politieke activiteiten in Ingoesjetïë.

U werkte samen met enkele bekende mensenrechtenactivisten voor het verzamelen van informatie over moorden en verdwijningen die vervolgens op ingushetiya.ru, de website van de oppositie, werden gepubliceerd (CGVS I, p. 12-15).

Als advocaat verdedigde u ook slachtoffers van mensenrechtenschendingen (CGVS I, p. 7-10). In november 2007 en januari 2008 nam u ook deel aan twee betogingen waarop het beleid van de overheid werd aangeklaagd (CGVS I, p. 16-17).

Het Commissariaat-generaal meent echter dat u uw profiel als politiek opposant en mensenrechtenactivist niet aannemelijk kon maken, gezien uw verklaringen op dit punt onaannemelijk vaag en weinig inconsistent bleken.

Tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat u vanaf 2007 tot 2009 samenwerkte met de mensenrechtenactivisten M. Y. (...) en M. A. (...) om informatie te verzamelen voor de website ingushetiya.ru.

Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal zei u echter dat u reeds in 2005 of 2006 voor deze website was beginnen werken.

Voorts bleek u nauwelijks iets te kunnen vertellen over de werking van deze website.

Toen u gevraagd werd om enkele redacteuren op te noemen die voor deze website actief waren, bleek u enkel de hoofdredactrice R. M. (...) te kunnen noemen. U kon echter niet zeggen wanneer zij precies hoofdredactrice was geworden; in 2007 dan wel in 2008. Hoewel u ook nog de namen van twee andere personen noemde, namelijk M. K. (...) en A. A. (...), kon u niet vertellen welke functie deze mensen precies hadden bij de website (CGVS I, p. 12-13).

Het is vreemd dat u zo weinig kon vertellen over de andere medewerkers van deze website, gezien er volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt toch een aantal prominente personen als redacteur werkten in de periode dat u volgens uw beweringen voor deze website actief was (cf. CEDOCA antwoorddocument ing2008-022w).

Uw verklaring dat de andere medewerkers van de website u eigenlijk niet interesseerden, draagt ook niet bij tot uw geloofwaardigheid op dit punt (CGVS I, p. 12).

Voorts bleek u wel op de hoogte van het feit dat ingushetiya.ru op basis van een uitspraak van een rechtbank in Moskou moest worden gesloten en dat de website daarop werd omgedoopt tot ingushetia.org (CGVS I, p. 14-15). U plaatste dit belangrijke incident echter in het jaar 2007, terwijl uit bovenvermelde informatie blijkt dat dit in het jaar 2008 gebeurde.

Gezien u verklaarde dat u in 2001 betrokken was bij de oprichting van deze website en dat u later gedurende meerdere jaren met mensenrechtenactivisten zou hebben samengewerkt om informatie te vergaren voor deze website, is uw gebrekkige kennis terzake niet geloofwaardig.

Vervolgens legde u ook vage verklaringen af over uw 'dissidente' activiteiten als advocaat.

Toen u werd gevraagd om enkele voorbeelden te geven van belangrijke dossiers waarin u als mensenrechtenadvocaat was opgetreden, noemde u drie verschillende zaken (Au. (...), G. (...) en Ts. (...)).

Toen er vervolgens werd doorgevraagd naar wat u in elk van deze dossier precies had ondernomen, bleek dat u hierover weinig concreets kon vertellen, aangezien u eigenlijk nauwelijks was tussengekomen in deze zaken.

Toen u vervolgens werd gevraagd om te specificeren welke problemen u had gekend omwille van uw activiteiten als advocaat, bleef u opnieuw vaag.

U zei dat u niet echt problemen had gekend omwille van uw activiteiten als advocaat, maar eerder omwille van uw werk voor de website ingushetiya.ru (cf. supra) en uw deelname aan enkele betogingen van de oppositie (cf. infra) (CGVS I, p. 7-9).

Wat betreft uw deelname aan de betogingen van de oppositie in de stad Nazran in oktober 2007 en januari 2008 legde u echter opnieuw inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af.

Naar aanleiding van uw deelname aan een betoging zou u één keer zijn gearresteerd door de Federale Veiligheidsdienst FSB.

In dit verband werden er na de gehoren bij het Commissariaat-generaal en na grondige studie van de gehoorverslagen enkele tegenstrijdigheden vastgesteld over deze arrestatie door de FSB.

In de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal en tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u dat u werd gearresteerd na de eerste betoging waaraan u deelnam in oktober 2007 (CGVS vragenlijst, nr. 3.1; CGVS I, p. 16-17). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal plaatste u deze aanhouding echter na de tweede betoging in januari 2008 (CGVS III, p. 14-15). Daarenboven verklaarde u tegenover de Dienst Vreemdelingen dat u óp de betoging was opgepakt, terwijl u bij het Commissariaat-generaal telkens verklaarde dat u pas enkele dagen na de betoging werd gearresteerd door de FSB.

Deze verschillende tegenstrijdigheden over de eerste en enige keer dat u zou zijn gearresteerd door de ordediensten, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal over uw problemen met de autoriteiten.

Vervolgens konden er verschillende onregelmatigheden worden vastgesteld met betrekking tot het aanhoudingsbevel (stuk 4) en de twee convocaties (stuk 5) die u voorlegde.

Volgens uw verklaringen kaderen deze stukken in een onderzoek dat de autoriteiten tegen u voerden naar aanleiding van uw deelname aan een manifestatie in de stad Nazran in januari 2008 (CGVS I, p. 17-18; CGVS III, p. 15-16).

U zou een kopie van het aanhoudingsbevel van het parket van de stad Yessentuki in het District Stavropol (dd. 25/09/2009) hebben bekomen via een kennis die bij de MVD (ministerie van binnenlandse zaken) werkte.

Dit document vermeldt dat het aanhoudingsbevel tegen u werd uitgevaardigd omdat u niet kon worden aangetroffen op uw adres en omdat u niet opdaagde op meerdere convocaties die naar uw adres werden gestuurd.

Toen u gevraagd werd naar welke convocaties in dit document werd gerefereerd, antwoordde u dat het ging om de door u neergelegde convocaties van 02 oktober 2009 en 10 november 2009 (CGVS III, p. 15-16).

Deze uitleg houdt echter geen steek. Het is immers absoluut onlogisch dat er in september 2009 een officieel aanhoudingsbevel tegen u zou zijn uitgevaardigd omdat u niet zou hebben gereageerd op convocaties die pas ná dit aanhoudingsbevel – in oktober en november 2009 – zouden zijn verstuurd.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, zei u plots dat de wijkagent voordien ook al langs was geweest met oproepingsbrieven. U zei dat u zich meende te herinneren dat u op een eerdere datum nog andere convocaties had ontvangen (CGVS III, p. 17).

Deze uitleg is absoluut niet overtuigend, gezien u noch uw vrouw tijdens de drie keer dat jullie werden gehoord bij het Commissariaat-generaal ooit melding hebben gemaakt van het feit dat er controles zouden zijn geweest op uw adres, of, dat u nog andere convocaties zou hebben ontvangen dan diegene die u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag.

Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat de convocaties die u voorlegde, vermelden dat u in oktober en november 2009 werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige. Indien het parket van Yessentuki al in september 2009 een officieel aanhoudingsbevel tegen u had uitgevaardigd, dan kan logischerwijs worden verwacht dat diezelfde instantie u in oktober en november 2009 zou oproepen in de hoedanigheid van verdachte of beschuldigde.

Tenslotte bleek u niet op de hoogte te zijn van de stand van zaken in het dossier dat door het parket tegen u werd geopend.

U bleek niet zeker te weten of het onderzoek tegen u al was geseponeerd of dat het onderzoek nog steeds hangende was. U wist evenmin of het dossier tegen u reeds werd doorspeeld aan de rechtbank of dat u eventueel al bij verstek was veroordeeld. Het bleek dat u zich na uw vertrek uit de Russische Federatie niet verder had geïnformeerd over de afwikkeling van deze problemen (CGVS III, p. 17-18).

Dit is niet geloofwaardig. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij toch enige interesse vertoont in de afwikkeling van de problemen die aanleiding hebben gegeven voor zijn vertrek uit zijn herkomstland.

Gezien u zelf advocaat bent en gezien u goede contacten zou hebben bij wie u zich zou kunnen informeren over uw situatie (in casu uw kennis bij de MVD; cf. supra), kan daarenboven worden verwacht dat u toch enige inspanning zou hebben geleverd om zich te informeren over het verdere verloop van het gerechtelijk onderzoek.

Deze vaststellingen doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De documenten die u in het kader van de asielprocedure voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Uw geboorteakte (stuk 10), het werkboekje van uw vrouw (stuk 11) uw huwelijksakte (stuk 12), en de geboorteakte van uw dochter (stuk 13) attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden.

Verder legde u uw diploma van jurist (stuk 2), uw werkboekje (stuk 1), het attest van tewerkstelling als rechercheur (stuk 7), uw badge als inspecteur (stuk 9), de aanbevelingsbrief van de 'Federale Dienst voor Drugsbestrijding' (stuk 8) en uw badge als advocaat (stuk 3) voor. Deze documenten attesteren uw carrière; ondermeer uw werk bij de Federale Dienst voor Drugsbestrijding en het feit dat u als advocaat werkzaam was.

Deze documenten kunnen echter niet worden gezien als een bewijs van de problemen die u omwille uw professionele activiteiten zou hebben gekend. Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, konden er tal van ernstige inconsistenties en tegenstrijdigheden worden vastgesteld, die verhinderen dat er enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

De gerechtelijke documenten die u voorlegde in verband met de stafzaken tegen twee criminelen, Tu. (...) en A. K. (...), tonen aan dat u als rechercheur bij de Federale Dienst voor Drugsbestrijding was belast met het onderzoek in deze zaken (stukken 14, 15, 16, 17).

Deze stukken vormen echter geen bewijs van de problemen die u later zou hebben gekend met de criminele organisatie tot welke deze individuen behoorden, gezien uw verklaringen over de bedreigingen en de aanslagen door de mafia manifest ongeloofwaardig bleken.

Wat betreft de twee dreigbrieven die u voorlegde (stuk 20), meent het Commissariaat-generaal dat het onmogelijk is om de authenticiteit van deze twee handgeschreven briefjes vast te stellen.

Voorts legde u een verkiezingspamflet voor, waaruit blijkt dat uw vader, die in 2008 overleed, politiek actief was in de jaren 90 (stuk 6). Uw vader was een aantal keer kandidaat bij verkiezingen en was ondermeer ook voorzitter van een NGO met de naam 'Ingoesjetische Federatie voor de Slachtoffers van Repressie en de Mensenrechten'.

Het feit dat uw vader politiek actief was in de jaren 90, vormt echter geen bewijs van uw eigen engagement als politiek opposant en mensenrechtenactivist, noch van de problemen die u als gevolg van deze beweerde activiteiten zou hebben gekend.

Verder legde u een artikel voor over de dood van M. C. (...), die volgens uw verklaringen uw neef is (stuk 18). U vertelde dat de problemen van uw neef niet rechtstreeks verbonden zijn met uw problemen, maar dat hij net als u een mensenrechtenactivist was en dat jullie soms samenwerkten (CGVS II, p. 3-4).

Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, kon u uw eigen activiteiten als mensenrechtenactivist niet aannemelijk maken. Daarenboven legde u geen enkel document voor waaruit uw band met deze persoon zou kunnen blijken, zoals een (kopie van) zijn identiteitsdocumenten, foto's van jullie samen of gelijk welk stuk dat deze band zou kunnen aantonen.

Om dezelfde redenen kan het artikel over de dood van de Ingoesjetische mensenrechtenactivist M. Y. (...) (stuk 19), met wie u volgens uw verklaringen jarenlang nauw zou hebben samengewerkt, evenmin worden gezien als een bewijs van uw asielrelaas.

Wat betreft het aanhoudingsbevel (stuk 4) en de twee convocaties (stuk 5) werden in deze beslissing reeds enkele vaststellingen gedaan die de bewijskracht van deze documenten ernstig ondermijnen (cf. supra). Tenslotte wijst het Commissariaat-generaal ook op de informatie uit objectieve bronnen, die stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van

een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, T. T. (...) (O.V. 6.546.121), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, T. T., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde samen met uw echtgenoot, Z. C. (...) (O.V. 6.546.121), en uw dochter in de stad Nazran in Ingoesjetië.

Uw echtgenoot werkte van 2003 tot 2007 bij de Federale Dienst voor Drugsbestrijding. Daarna ging hij aan de slag als advocaat. Hij was ook politiek geëngageerd: hij werkte samen met andere mensenrechtenactivisten en hij ging ook naar betogingen.

Op het einde van de zomer van 2009 ontvingen jullie een eerste dreigbrief.

In oktober 2009 werden u op straat geïntimideerd door een onbekende man.

In oktober en november 2009 werden er enkele convocaties gestuurd op naam van uw echtgenoot. Midden november vertrok uw echtgenoot naar Moskou.

Na het vertrek van uw man ontving u nog een tweede dreigbrief.

Op 3 december 2009 reisde u naar Moskou, waar u werd herenigd met uw echtgenoot.

Op 12 december 2009 vertrok u met uw gezin vanuit Moskou naar België. U zat verborgen in de oplegger van een vrachtwagen waar een speciaal compartiment was voorzien. Jullie hadden geen geldige reisdocumenten. Uw binnenlands paspoort liet u achter in Moskou.

Op 14 december 2009 kwamen jullie aan in België, waar jullie dezelfde dag asiel vroegen.

Op 8 april 2010 beviel u in België van een zoontje. Momenteel bent u opnieuw zwanger. De bevalling is uiterekend voor april 2012.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, T.T., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, Z. C. (...) (O.V. 6.546.121).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot, die deels is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u in Ingoesjetië zult worden geviséerd door de autoriteiten en door de maffia. De maffia zou u onder druk hebben gezet om een getuigenis voor de rechtbank af te leggen, zodat één van hun

leden zou kunnen vrijkomen. De autoriteiten zouden u viseren omwille van uw politieke activiteiten. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste is uw verhaal over uw problemen met de maffia niet geloofwaardig.

Zo vertelde over bedreigingen die u in 2009 had ontvangen in verband met een rechtszaak tegen een zekere A. K. (...), lid van een criminele organisatie. Voor uw ontslag als rechercheur bij de Federale Dienst voor Drugsbestrijding in 2007, had u de leiding gehad over deze zaak. In 2009 eisten zijn kompanen dat u een valse getuigenis zou afleggen bij de rechtbank, zodat A. K. (...) zou worden vrijgesproken. Toen u dit weigerde zou u zijn bedreigd en zouden er nadien ook verschillende aanslagen tegen u zijn gepleegd (CGVS II, p. 15-21).

Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat uw verklaringen over de bedreigingen door deze criminelen op verschillende punten inconsistent en tegenstrijdig bleken te zijn. Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u in november 2008 een eerste keer werd aangesproken over de zaak van A. K. (...), toen er drie onbekende personen naar uw huis kwamen. U stuurde hen toen door naar de rechercheur die toen het dossier van A. K. (...) beheerde. In juli 2009 zouden dezelfde drie personen u opnieuw hebben aangeproken over de zaak van A. K. (...). Eén van hen stelde zich toen voor als een zekere Ab. (...). Ongeveer een maand later zouden deze personen u nog een derde keer hebben aangesproken (CGVS II, p. 15-19). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen dat u pas in augustus 2009 voor het eerst werd aangesproken over de zaak van A. K. (...), toen er twee personen naar u kwamen om u te bedreigen. U zei dat u deze personen nog nooit eerder had gezien. Zij zouden hun identiteit ook nooit kenbaar hebben gemaakt. Na dit bezoek in augustus 2009 zou u deze personen niet meer hebben teruggezien (CGVS III, p. 4-5, 7). Uw verklaringen over de bedreigingen door deze persoon bleken dus tegenstrijdig over het moment waarop u eerst werd aangesproken over deze zaak, het aantal keer dat u werd aangesproken en bedreigd, het aantal personen die u bedreigden en het feit of zij zich al dan niet persoonlijk hadden voorgesteld. Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich kon vergissen omdat u de gebeurtenissen niet goed meer kon herinneren (CGVS III, p. 7). Deze uitleg is niet afdoende. Er kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u consistente en coherente verklaringen aflegt over deze belangrijke gebeurtenissen die aan de basis lagen van uw vertrek uit Ingoesjetïë.

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de verschillende aanslagen die de maffia op u zou hebben gepleegd. Zo vertelde u tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal dat uw wagen eind augustus 2009 werd gesaboteerd, waardoor er een wiel loskwam toen u aan het rijden was (CGVS II, p. 15). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal situeerde u deze gebeurtenis echter anderhalf jaar eerder, namelijk in maart of april 2008. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat dit incident waarschijnlijk toch in 2009 was voorgevallen. U zei dat u dit incident niet goed meer kon plaatsen omdat u het altijd al moeilijk hebt gehad om data te herinneren (CGVS III, p. 8-9). Deze uitleg is niet afdoende, gezien er redelijkerwijs kan worden verwacht dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis toch met enige nauwkeurigheid kunt situeren in de tijd. Voorts werd na de gehoren bij het Commissariaat-generaal en na grondige studie van de gehoorverslagen opgemerkt dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het incident waarbij u in uw auto werd achtervolgd en beschoten. Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat deze gebeurtenis plaatsvond op 4 oktober 2009, toen u met de auto onderweg was naar de verjaardag van uw neef (CGVS II, p. 15). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal situeerde u deze gebeurtenis echter in augustus of september 2009, toen u op weg was naar de verjaardag van uw broer (CGVS III, p. 7).

Vervolgens legde ook tegenstrijdige verklaringen af over de dreigbrieven die u thuis zou hebben ontvangen. Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u een eerste dreigbrief ontving in oktober 2009 en een tweede in november 2009 (CGVS II, p. 20-21). Tijdens derde gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u de eerste dreigbrief reeds op het einde van de zomer ontving. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat het moeilijk is om deze gebeurtenissen te herinneren, gezien de feiten zich reeds drie jaar geleden zouden hebben afgespeeld (CGVS III, p. 8-9). Deze uitleg is opnieuw niet acceptabel, gezien redelijkerwijs kan worden verwacht dat u een belangrijke gebeurtenis als het ontvangen van een dreigbrief bij u thuis niet zomaar vergeet. Voorts bleek u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de initiatieven die u had genomen naar aanleiding van het ontvangen van deze dreigbrieven. Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u dat uw familie daags na het ontvangen van de dreigbrief naar de familie van A. K. (...) was gegaan in een poging om het conflict op te lossen door verzoening (CGVS II, p. 20-21). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal zei u echter dat u niet meer wist wanneer uw familie naar de familie van A. K. (...) was gestapt. Het lijkt weinig geloofwaardig dat u eerst stellig zou beweren dat uw familie reeds daags na het ontvangen van de dreigbrief actie ondernam, terwijl u vervolgens beweerde dat u zich niet

meer kon herinneren wanneer uw familie naar de familie van A. K. (...) was gestapt. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon u hier geen afdoende uitleg voor geven (CGVS III, p. 11-12).

Ten tweede is ook uw verhaal over uw problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig.

U vertelde dat u problemen kreeg omwille van uw politieke activiteiten in Ingoesjetië. U werkte samen met enkele bekende mensenrechtenactivisten voor het verzamelen van informatie over moorden en verdwijningen die vervolgens op *ingushetiya.ru*, de website van de oppositie, werden gepubliceerd (CGVS I, p. 12-15). Als advocaat verdedigde u ook slachtoffers van mensenrechtenschendingen (CGVS I, p. 7-10). In november 2007 en januari 2008 nam u ook deel aan twee betogingen waarop het beleid van de overheid werd aangeklaagd (CGVS I, p. 16-17).

Het Commissariaat-generaal meent echter dat u uw profiel als politiek opposant en mensenrechtenactivist niet aannemelijk kon maken, gezien uw verklaringen op dit punt onaannemelijk vaag en weinig inconsistent bleken. Tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat u vanaf 2007 tot 2009 samenwerkte met de mensenrechtenactivisten M. Y. (...) en M. A. (...) om informatie te verzamelen voor de website *ingushetiya.ru*. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal zei u echter dat u reeds in 2005 of 2006 voor deze website was beginnen werken. Voorts bleek u nauwelijks iets te kunnen vertellen over de werking van deze website. Toen u gevraagd werd om enkele redacteurs op te noemen die voor deze website actief waren, bleek u enkel de hoofdredactrice R. M. (...) te kunnen noemen. U kon echter niet zeggen wanneer zij precies hoofdredactrice was geworden; in 2007 dan wel in 2008. Hoewel u ook nog de namen van twee andere personen noemde, namelijk M. K. (...) en A. A. (...), kon u niet vertellen welke functie deze mensen precies hadden bij de website (CGVS I, p. 12-13). Het is vreemd dat u zo weinig kon vertellen over de andere medewerkers van deze website, gezien er volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt toch een aantal prominente personen als redacteur werkten in de periode dat u volgens uw beweringen voor deze website actief was (cf. CEDOCA antwoorddocument ing2008-022w). Uw verklaring dat de andere medewerkers van de website u eigenlijk niet interesseerden, draagt ook niet bij tot uw geloofwaardigheid op dit punt (CGVS I, p. 12). Voorts bleek u wel op de hoogte van het feit dat *ingushetiya.ru* op basis van een uitspraak van een rechtbank in Moskou moest worden gesloten en dat de website daarop werd omgedoopt tot *ingushetia.org* (CGVS I, p. 14-15). U plaatste dit belangrijke incident echter in het jaar 2007, terwijl uit bovenvermelde informatie blijkt dat dit in het jaar 2008 gebeurde. Gezien u verklaarde dat u in 2001 betrokken was bij de oprichting van deze website en dat u later gedurende meerdere jaren met mensenrechtenactivisten zou hebben samengewerkt om informatie te vergaren voor deze website, is uw gebrekkige kennis terzake niet geloofwaardig.

Vervolgens legde u ook vage verklaringen af over uw 'dissidente' activiteiten als advocaat. Toen u werd gevraagd om enkele voorbeelden te geven van belangrijke dossiers waarin u als mensenrechtenadvocaat was opgetreden, noemde u drie verschillende zaken (Au. (...), G. (...) en Ts. (...)). Toen er vervolgens werd doorgevraagd naar wat u in elk van deze dossier precies had ondernomen, bleek dat u hierover weinig concreets kon vertellen, aangezien u eigenlijk nauwelijks was tussengekomen in deze zaken. Toen u vervolgens werd gevraagd om te specificeren welke problemen u had gekend omwille van uw activiteiten als advocaat, bleef u opnieuw vaag. U zei dat u niet echt problemen had gekend omwille van uw activiteiten als advocaat, maar eerder omwille van uw werk voor de website *ingushetiya.ru* (cf. supra) en uw deelname aan enkele betogingen van de oppositie (cf. infra) (CGVS I, p. 7-9).

Wat betreft uw deelname aan de betogingen van de oppositie in de stad Nazran in oktober 2007 en januari 2008 legde u echter opnieuw inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af. Naar aanleiding van uw deelname aan een betoging zou u één keer zijn gearresteerd door de Federale Veiligheidsdienst FSB. In dit verband werden er na de gehoren bij het Commissariaat-generaal en na grondige studie van de gehoorverslagen enkele tegenstrijdigheden vastgesteld over deze arrestatie door de FSB. In de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal en tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u dat u werd gearresteerd na de eerste betoging waaraan u deelnam in oktober 2007 (CGVS vragenlijst, nr. 3.1; CGVS I, p. 16-17). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal plaatste u deze aanhouding echter na de tweede betoging in januari 2008 (CGVS III, p. 14-15). Daarenboven verklaarde u tegenover de Dienst Vreemdelingen dat u óp de betoging was opgepakt, terwijl u bij het Commissariaat-generaal telkens verklaarde dat u pas enkele dagen na de betoging werd gearresteerd door de FSB. Deze verschillende tegenstrijdigheden over de eerste en enige keer dat u zou zijn gearresteerd door de ordediensten, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal over uw problemen met de autoriteiten.

Vervolgens konden er verschillende onregelmatigheden worden vastgesteld met betrekking tot het aanhoudingsbevel (stuk 4) en de twee convocaties (stuk 5) die u voorlegde. Volgens uw verklaringen kaderen deze stukken in een onderzoek dat de autoriteiten tegen u voerden naar

aanleiding van uw deelname aan een manifestatie in de stad Nazran in januari 2008 (CGVS I, p. 17-18; CGVS III, p. 15-16). U zou een kopie van het aanhoudingsbevel van het parket van de stad Yessentuki in het District Stavropol (dd. 25/09/2009) hebben bekomen via een kennis die bij de MVD (ministerie van binnenlandse zaken) werkte. Dit document vermeldt dat het aanhoudingsbevel tegen u werd uitgevaardigd omdat u niet kon worden aangetroffen op uw adres en omdat u niet opdaagde op meerdere convocaties die naar uw adres werden gestuurd. Toen u gevraagd werd naar welke convocaties in dit document werd gerefereerd, antwoordde u dat het ging om de door u neergelegde convocaties van 02 oktober 2009 en 10 november 2009 (CGVS III, p. 15-16). Deze uitleg houdt echter geen steek. Het is immers absoluut onlogisch dat er in september 2009 een officieel aanhoudingsbevel tegen u zou zijn uitgevaardigd omdat u niet zou hebben gereageerd op convocaties die pas ná dit aanhoudingsbevel – in oktober en november 2009 – zouden zijn verstuurd. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, zei u plots dat de wijkagent voordien ook al langs was geweest met oproepingsbrieven. U zei dat u zich meende te herinneren dat u op een eerdere datum nog andere convocaties had ontvangen (CGVS III, p. 17). Deze uitleg is absoluut niet overtuigend, gezien u noch uw vrouw tijdens de drie keer dat jullie werden gehoord bij het Commissariaat-generaal ooit melding hebben gemaakt van het feit dat er controles zouden zijn geweest op uw adres, of, dat u nog andere convocaties zou hebben ontvangen dan diegene die u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat de convocaties die u voorlegde, vermelden dat u in oktober en november 2009 werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige. Indien het parket van Yessentuki al in september 2009 een officieel aanhoudingsbevel tegen u had uitgevaardigd, dan kan logischerwijs worden verwacht dat diezelfde instantie u in oktober en november 2009 zou oproepen in de hoedanigheid van verdachte of beschuldigde.

Tenslotte bleek u niet op de hoogte te zijn van de stand van zaken in het dossier dat door het parket tegen u werd geopend. U bleek niet zeker te weten of het onderzoek tegen u al was geseponeerd of dat het onderzoek nog steeds hangende was. U wist evenmin of het dossier tegen u reeds werd doorspeeld aan de rechtbank of dat u eventueel al bij verstek was veroordeeld. Het bleek dat u zich na uw vertrek uit de Russische Federatie niet verder had geïnformeerd over de afwikkeling van deze problemen (CGVS III, p. 17-18). Dit is niet geloofwaardig. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij toch enige interesse vertoont in de afwikkeling van de problemen die aanleiding hebben gegeven voor zijn vertrek uit zijn herkomstland. Gezien u zelf advocaat bent en gezien u goede contacten zou hebben bij wie u zich zou kunnen informeren over uw situatie (in casu uw kennis bij de MVD; cf. supra), kan daarenboven worden verwacht dat u toch enige inspanning zou hebben geleverd om zich te informeren over het verdere verloop van het gerechtelijk onderzoek. Deze vaststellingen doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De documenten die u in het kader van de asielprocedure voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Uw geboorteakte (stuk 10), het werkboekje van uw vrouw (stuk 11) uw huwelijksakte (stuk 12), en de geboorteakte van uw dochter (stuk 13) attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden. Verder legde u uw diploma van jurist (stuk 2), uw werkboekje (stuk 1), het attest van tewerkstelling als rechercheur (stuk 7), uw badge als inspecteur (stuk 9), de aanbevelingsbrief van de 'Federale Dienst voor Drugsbestrijding' (stuk 8) en uw badge als advocaat (stuk 3) voor. Deze documenten attesteren uw carrière; ondermeer uw werk bij de Federale Dienst voor Drugsbestrijding en het feit dat u als advocaat werkzaam was. Deze documenten kunnen echter niet worden gezien als een bewijs van de problemen die u omwille uw professionele activiteiten zou hebben gekend. Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, konden er tal van ernstige inconsistenties en tegenstrijdigheden worden vastgesteld, die verhinderen dat er enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. De gerechtelijke documenten die u voorlegde in verband met de stafzaken tegen twee criminelen, Tu. (...) en A. K. (...), tonen aan dat u als rechercheur bij de Federale Dienst voor Drugsbestrijding was belast met het onderzoek in deze zaken (stukken 14, 15, 16, 17). Deze stukken vormen echter geen bewijs van de problemen die u later zou hebben gekend met de criminele organisatie tot welke deze individuen behoorden, gezien uw verklaringen over de bedreigingen en de aanslagen door de maffia manifest ongeloofwaardig bleken. Wat betreft de twee dreigbrieven die u voorlegde (stuk 20), meent het Commissariaat-generaal dat het onmogelijk is om de authenticiteit van deze twee handgeschreven briefjes vast te stellen.

Voorts legde u een verkiezingspamflet voor, waaruit blijkt dat uw vader, die in 2008 overleed, politiek actief was in de jaren 90 (stuk 6). Uw vader was een aantal keer kandidaat bij verkiezingen en was ondermeer ook voorzitter van een NGO met de naam 'Ingoesjetische Federatie voor de Slachtoffers van Repressie en de Mensenrechten'. Het feit dat uw vader politiek actief was in de jaren 90, vormt echter geen bewijs van uw eigen engagement als politiek opposant en mensenrechtenactivist, noch van de problemen die u als gevolg van deze beweerdde activiteiten zou hebben gekend. Verder legde u een artikel voor over de dood van M. C. (...), die volgens uw verklaringen uw neef is (stuk 18).

U vertelde dat de problemen van uw neef niet rechtstreeks verbonden zijn met uw problemen, maar dat hij net als u een mensenrechtenactivist was en dat jullie soms samenwerkten (CGVS II, p. 3-4). Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, kon u uw eigen activiteiten als mensenrechtenactivist niet aannemelijk maken. Daarenboven legde u geen enkel document voor waaruit uw band met deze persoon zou kunnen blijken, zoals een (kopie van) zijn identiteitsdocumenten, foto's van jullie samen of gelijk welk stuk dat deze band zou kunnen aantonen. Om dezelfde redenen kan het artikel over de dood van de Ingoesjetische mensenrechtenactivist M. Y. (...) (stuk 19), met wie u volgens uw verklaringen jarenlang nauw zou hebben samengewerkt, evenmin worden gezien als een bewijs van uw asielrelaas. Wat betreft het aanhoudingsbevel (stuk 4) en de twee convocaties (stuk 5) werden in deze beslissing reeds enkele vaststellingen gedaan die de bewijskracht van deze documenten ernstig ondermijnen (cf. supra). Tenslotte wijst het Commissariaat-generaal ook op de informatie uit objectieve bronnen, die stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, T. T. (...) (O.V. 6.546.121), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.™

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 7 november 2011 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/4, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Aangaande de zaak A. K., stellen ze dat verzoeker een slecht geheugen heeft en deze feiten moeilijk kon situeren. Ze zijn van mening dat de commissaris-generaal het er ook niet gemakkelijker op maakte door enerzijds naar de datum van de bedreigingen te polsen en terloops ook naar de datum te vragen waarop A. K. werd opgepakt (zie het verzoekschrift, p. 4) "en er heel de tijd over verwarrend door elkaar werd gevraagd naar deze data"; verzoekers stellen dat hij misschien duidelijker had geantwoord toen er eerst naar de arrestatie zou zijn gevraagd en nadien naar de bedreigingen zodat hij deze niet alleen in het jaar kon situeren maar ook ten opzichte van de arrestatie.

Ze verklaren dat verzoeker de eerste keer werd bedreigd in 2008, na de arrestatie van A. K., en een tweede keer ongeveer een jaar later, in augustus of september 2009 en dat hierbij telkens drie personen aanwezig waren waarvan er een naar de deur kwam en een derde in de wagen bleef zitten.

Wat betreft het tijdstip van de sabotage van zijn wagen, voeren verzoekers aan dat verzoeker tijdens zijn verhoor verklaarde dat dit eind augustus 2009 was en niet april 2008, *“want dat deze laatste datum een vergissing was”* (zie p. 4).

Omtrent het incident waarbij de wagen achtervolgd en beschoten werd, menen verzoekers dat er geen tegenstrijdigheid is tussen september en oktober 2009, gezien verzoeker de tweede keer op een meer algemene wijze antwoordde op de vraag.

Betreffende de ontvangen dreigbrieven vinden verzoekers het vreemd dat de commissaris-generaal hier een tegenstrijdigheid ziet tussen “het einde van de zomer” en “oktober 2009” aangezien de zomer loopt tot 21 september 2009 en oktober aldus het einde van de zomer en het begin van de herfst inluiddt.

Aangaande het tijdstip dat zijn familie na het ontvangen van de dreigbrief naar de familie van A. K. gegaan is om het probleem op te lossen, leggen verzoekers uit dat dit in augustus-september 2009 was, na de tweede keer dat de mafia langskwam om hem te bedreigen en vlak na de eerste brief.

Verder verklaren ze dat verzoeker zich niet herinnert dat hij verklaard heeft in 2005-2006 te werken aan de website omdat hij toen werkzaam was als rechercheur *“en dit dus manifest onmogelijk was voor hem om aan de website te werken”*; ze stellen dat hij pas op de redactie begon te werken in 2007 na zijn baan als rechercheur.

Verzoekers menen verder dat er, aangaande verzoekers kennis over de werking van de website, een niveau van kennis mag verwacht worden dat strookt met de realiteit.

Als externe medewerker werkte hij, volgens verzoekers, mee aan de website en maakte hij geen deel uit van de officiële redactie, waardoor hij een meer beperkte kennis heeft over de dagdagelijkse werking van de website. Ze laten gelden dat verzoeker wel degelijk weet dat R. M. in 2008 de hoofdredactrice werd omdat dit was na het overlijden van M. Y., maar dat hij geen zeer precieze kennis heeft over de functies van M. K. en A. A., *“noch over de exacte datum waarop de Russen de website sloten”* (zie p. 6). Ze benadrukken tevens dat verzoeker nooit heeft gesteld dat hij problemen kende door zijn activiteiten als advocaat, maar dat hij steeds duidelijk heeft gesteld dat dit niet echt het geval was.

Ze stellen dat verzoeker enkel maar kan verklaren (zie p. 6) *“dat hij enkele dagen na de betoging werd opgepakt, zodat hij ook meermaals stelde en dit was na de betoging in 2007”*; indien hij anders zou verklaard hebben, had dit volgens verzoekers enkel te maken met het feit dat zijn geheugen *“in de war was”*.

Verzoekers stellen verder niet te weten *“waar het dossier staat”* (zie p. 6) en leggen uit dat ze problemen hebben om zich vanuit België hierover te informeren, gezien ze geen beroep kunnen doen op iemand om dit voor hen te doen omdat het dossier zich bevindt op het Russisch Federaal niveau en het zeer moeilijk is om in contact te treden met de Russische autoriteiten.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal zich er makkelijk vanaf maakt bij de toepassing van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet en dat hij geen rekening houdt met *“de reële situatie in Ingoesjetië”* (zie p. 6) die nog steeds niet verbeterd is.

Het verzoekschrift schetst vervolgens de situatie in Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië; verzoekers menen dat er gesproken kan worden van een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 vreemdelingenwet.

Ze stellen dat er in Ingoesjetië een binnenlands gewapend conflict bestaat en dat een officieel *“staakt het vuren”* niet impliceert dat het conflict beëindigd werd.

Verzoekers verwijzen naar rapporten waaruit volgens hen blijkt dat er geen duurzame vrede is in Ingoesjetië en dat schendingen van de mensenrechten er legio zijn.

Voor wat betreft 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), stellen verzoekers dat er door de commissaris-generaal geen individualisatie van de vrees kan worden geëist.

Verzoekers wijzen vervolgens op de band tussen de subsidiaire beschermingsstatus en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en argumenteren dat dit artikel het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling expliciet viseert en dat ook dit artikel geen geïndividualiseerde vrees vraagt; ze verwijzen hiervoor naar twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekers halen verschillende rapporten aan die volgens hen de penibele situatie in de Kaukasus aantonen. Ze verwijzen naar informatie afkomstig van Caucaz.com, *“Le monde”* en andere kranten, OSAR, een rapport van de Verenigde Naties en Amnesty International, een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa, een getuigenis van het Centrum voor Mensenrechten, het *“Country Report on Human Rights Practices – Russia”* en *“ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally...”*.

Het verzoekschrift maakt eveneens melding van een arrest van het EHRM inzake Khutsayev t. Rusland en twee arresten van de Raad.

Verzoekers besluiten hieruit dat de verbetering van de situatie in de Noordelijke Kaukasus (zie het verzoekschrift, p. 18) *“volledig uitblijft en haaks staat op alle gegeven informatie”*.

Hun vrees in geval van terugkeer naar de Noordelijke Kaukasus is volgens verzoekers duidelijk gegrond; hun asielrelaas weerspiegelt volgens hen dit willekeurig geweld toont aldus ook in concreto aan dat ze het slachtoffer waren van (zie p. 18) *“gruwelijkheden en bovendien, omwille van zijn etnische origine, aan kunnen tonen in de toekomst nog slachtoffer te zullen zijn hiervan”*.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen of hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen, dan wel in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, T. T., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Z. C., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden gezien dit enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissingen werden door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° vreemdelingenwet. Daarenboven tonen verzoekers in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal stelde vast dat de verklaringen van verzoeker over de bedreigingen van de kompanen van A. K. op verschillende essentiële punten inconsistent en tegenstrijdig zijn, meer bepaald aangaande het moment waarop hij eerst werd aangesproken over deze zaak, het aantal keer dat hij werd aangesproken en bedreigd, het aantal personen die hem bedreigden en het feit of ze zich al dan niet hadden bekendgemaakt.

Dienaangaande laten verzoekers in hun verzoekschrift gelden dat verzoeker een slecht geheugen heeft en deze feiten moeilijk kon situeren. Ze zijn van mening dat de commissaris-generaal het er ook niet gemakkelijker op maakte door enerzijds naar de datum van de bedreigingen te polsen en terloops ook naar de datum te vragen waarop A.K. werd opgepakt. Ze verklaren dat verzoeker de eerste keer werd bedreigd in 2008, na de arrestatie van A. K., en een tweede keer werd bedreigd ongeveer een jaar later, in augustus of september 2009 en dat hierbij telkens drie personen aanwezig waren waarvan er een naar zijn deur kwam en een derde in de wagen bleef zitten.

Er werd tevens een incoherentie vastgesteld wat betreft het incident waar verzoekers wagen werd gesaboteerd. Tijdens het tweede verhoor verklaarde verzoeker dat dit eind augustus 2009 gebeurde, terwijl hij tijdens zijn derde verhoor deze gebeurtenis anderhalf jaar eerder situeerde, namelijk in maart of april 2008.

Dienaangaande voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan (zie p. 4) dat verzoeker tijdens zijn verhoor reeds aangaf dat dit eind augustus 2009 was en niet april 2008, *“want dat deze laatste datum een vergissing was”*.

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af betreffende het incident waarbij zijn auto werd achtervolgd en beschoten.

Tijdens het verhoor op 6 februari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gevraagd wanneer dit incident plaatsvond, waarop verzoeker antwoordde in augustus 2009, aan het einde van de zomer, misschien in september, toen hij op weg was naar het verjaardagsfeestje van zijn broer (zie het gehoorverslag, p. 7). Tijdens het verhoor op 28 oktober 2010 vertelde verzoeker evenwel dat deze gebeurtenis plaatsvond op 4 oktober 2009, toen hij met de auto onderweg was naar de verjaardagsviering van zijn neef (zie het gehoorverslag, p. 15).

In hun verzoekschrift verweren verzoekers zich door te stellen dat er geen tegenstrijdigheid is tussen september en oktober 2009, omdat verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 5) de tweede keer op een meer algemene wijze antwoordde op de vraag.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen tevens op dat verzoeker tijdens zijn verhoor op 28 oktober 2010 vertelde dat hij een eerste dreigbrief ontving in oktober 2009 en een tweede in november 2009, terwijl hij tijdens het verhoor op 6 februari 2012 verklaarde dat de eerste dreigbrief reeds op het einde van de zomer ontving.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat ze het zeer vreemd vinden dat de commissaris-generaal hier een tegenstrijdigheid ziet (zie het verzoekschrift, p. 5) tussen “het einde van de zomer” en “oktober 2009” aangezien de zomer loopt tot 21 september 2009 en de maand oktober aldus het einde van de zomer en het begin van de herfst inluidd.

Voorts werd er vastgesteld dat verzoeker eerst beweerde dat zijn familie reeds daags na de ontvangst van de dreigbrief, actie ondernam, terwijl hij vervolgens beweerde dat hij zich niet meer kon herinneren wanneer zijn familie naar de familie van A. K. was gestapt.

Dienaangaande leggen verzoekers uit dat dit in augustus-september 2009 was, na de tweede keer dat de maffia langskwam om hem te bedreigen en vlak na de eerste brief.

De bestreden beslissingen stellen tevens vast dat verzoeker zijn profiel als politiek opposant en mensenrechtenactivist niet aannemelijk heeft kunnen maken, gezien zijn verklaringen op dit punt onaannemelijk vaag en weinig consistent zijn.

Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde verzoeker dat hij vanaf 2007 tot 2009 samenwerkte met de mensenrechtenactivisten M. Y. en M. A. om informatie te verzamelen voor de website ingushetiya.ru, maar tijdens het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal zei verzoeker dat hij reeds in 2005 of 2006 voor deze website beginnen te werken was.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker zich niet herinnert dat hij verklaard heeft in 2005-2006 beginnen te werken zijn aan de website omdat hij toen werkzaam was als rechercheur *“en dit dus manifest onmogelijk was voor hem om aan de website te werken”* en pas op de redactie begon te werken in 2007 nadat hij gestopt was als rechercheur.

Aangaande de enige arrestatie van verzoeker door de Federale Veiligheidsdienst FSB, werden eveneens enkele tegenstrijdigheden vastgesteld.

In de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst en tijdens het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal beweerde verklaarde dat hij werd gearresteerd na de eerste betoging waaraan hij deelnam in oktober 2007, maar tijdens het derde verhoor op 6 februari 2012 op het Commissariaat-generaal plaatste verzoeker deze aanhouding echter na de tweede betoging in januari 2008. Daarenboven verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingen dat hij tijdens de betoging was opgepakt, terwijl hij bij zijn verhoren op het Commissariaat-generaal telkens verklaarde dat hij pas enkele dagen na de betoging werd gearresteerd door de FSB.

Hieromtrent stellen verzoekers dat verzoeker enkel maar kan verklaren (zie het verzoekschrift, p. 6) *“dat hij enkele dagen na de betoging werd opgepakt, zodat hij ook meermaals stelde en dit was na de betoging in 2007”*; indien hij anders zou beweerd hebben, had dit volgens verzoekers enkel te maken met het feit dat zijn geheugen *“in de war was”*.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verweer evenwel beperken tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze in gebreke blijven.

Een louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is evenmin dienstig om de motivering te weerleggen.

Waar verzoekers bepaalde tegenstrijdigheden wijten aan het feit dat verzoeker een slecht geheugen heeft en aan het feit dat zijn geheugen *“in de war was”*, stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel medisch attest neerleggen om deze geheugenproblemen of verwarring te staven.

Bovendien kan van een asielzoeker immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Voor het overige beperken verzoekers zich tot het vergoelijken van de vastgestelde tegenstrijdigheden, zonder evenwel concrete argumenten aan te brengen die de incoherenties opheffen.

Van verzoekers mag nochtans worden verwacht dat ze voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen afleggen en dat ze de feiten die de aanleiding vormen van hun vlucht uit hun land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeven in iedere fase van het onderzoek.

In casu legde verzoeker talrijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen af die verzoekers geenszins kunnen verklaren of weerleggen in hun verzoekschrift; deze vaststellingen doen dan ook afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

De bestreden beslissingen stellen tevens vast dat verzoeker nauwelijks iets bleek te kunnen vertellen over de werking van deze website.

Toen verzoeker gevraagd werd om enkele redacteurs op te noemen die voor deze website actief waren, bleek hij enkel de hoofdredactrice R. M. te kunnen noemen. Hij kon echter niet zeggen wanneer zij precies hoofdredactrice was geworden, in 2007 dan wel in 2008. Hoewel verzoeker ook nog de namen van twee andere personen noemde, namelijk M. K. en A. A., kon hij niet vertellen welke functie deze precies hadden bij de website. Verzoekers verklaring dat de andere medewerkers van de website hem eigenlijk niet interesseerden, draagt ook niet bij tot zijn geloofwaardigheid op dit punt. Voorts bleek verzoeker wel op de hoogte van het feit dat ingushetiya.ru op basis van een uitspraak van een rechtbank in Moskou moest worden gesloten en dat de website daarop werd omgedoopt tot ingushetia.org, maar hij plaatste dit belangrijke incident in het jaar 2007, terwijl uit informatie blijkt dat dit in het jaar 2008 gebeurde.

Dienaangaande voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan dat er evenwel een niveau van kennis mag verwacht worden dat strookt met de realiteit. Volgens verzoekster werkt hij, als externe medewerker, mee aan de website, maar maakte hij geen deel uit van de redactie, wat verklaart dat hij maar een beperkte kennis heeft over de dagdagelijkse werking van de website; verzoeker wist wel dat R. M. in 2008 hoofdredactrice werd omdat dit na het overlijden van M. Y. was, doch had geen precieze kennis heeft over de functies van M. K. en A. A., *“noch over de exacte datum waarop de Russen de website sloten”*.

De Raad is echter van oordeel dat van verzoeker, die verklaarde betrokken te zijn bij de website ingushetiya.ru en later gedurende meerdere jaren met mensenrechtenactivisten zou hebben samengewerkt om informatie te vergaren voor deze website, kan verwacht worden dat hij terzake een redelijke kennis heeft, wat in casu niet het geval is. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker het afsluiten van de website verkeerdelijk situeerde en tevens zo weinig kon vertellen over de andere medewerkers van deze website, te meer gezien er volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, toch een aantal prominente personen als redacteur werkten in de periode dat verzoeker volgens zijn beweringen voor deze website actief was.

Deze vaststelling keert zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van verzoekers.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissingen terecht dat van verzoeker, die beweerde als advocaat slachtoffers van mensenrechtenschendingen te hebben verdedigd, mag verwacht worden dat hij deze beroepsactiviteiten op een geloofwaardige manier kan toelichten, wat echter niet het geval bleek, gezien verzoeker hieromtrent vage verklaringen aflegde.

Toen hem werd gevraagd om dienaangaande enkele belangrijke dossiers te noemen waarin hij als advocaat was opgetreden, noemde hij drie verschillende zaken (Au., G. en Ts.). Toen er vervolgens werd doorgevraagd naar wat hij in elk van deze dossier precies had ondernomen, bleek dat verzoeker hierover weinig concreets kon vertellen, aangezien hij eigenlijk nauwelijks was tussengekomen in deze zaken. Toen hem vervolgens werd gevraagd om te specificeren welke problemen hij had gekend omwille van zijn activiteiten als advocaat, bleef hij opnieuw vaag.

Verzoekers benadrukken in hun verzoekschrift (zie p. 6) dat verzoeker nooit heeft gesteld dat hij problemen kende door zijn activiteiten als advocaat, maar dat hij steeds duidelijk heeft gesteld dat *“dit niet echt het geval was”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

De Raad treedt de commissaris-generaal in zijn nota van 5 april 2012 bij waar die stelt dat van verzoeker, die beweert als advocaat ook slachtoffers van mensenrechtenschendingen te verdedigen, mag verwacht worden dat hij deze activiteiten op een gedetailleerde en geloofwaardige manier kan toelichten, wat in casu de vastgestelde vaagheid, niet het geval is.

Aangaande de opmerking van verzoeker dat hij niet echt problemen kende vanwege zijn activiteiten als advocaat, maar eerder omwille van zijn werk voor de website en zijn deelname aan betogingen van de oppositie, wijst de Raad op bovenstaande vaststellingen dienaangaande; verzoeker kon deze verklaringen immers evenmin aannemelijk maken.

De Raad benadrukt dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering; één onderdeel op zich kan misschien de beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Het is aldus het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Ten slotte werd vastgesteld dat dat verzoeker niet op de hoogte bleek te zijn van de stand van zaken in het dossier dat door het Parket tegen hem werd geopend.

Verzoeker bleek niet zeker te weten of het onderzoek tegen hem geseponeerd of nog hangende was, of het doorgespeeld was aan de rechtbank of dat hij eventueel al bij verstek was veroordeeld. Het bleek dat verzoeker zich na zijn vertrek uit de Russische Federatie, niet verder had geïnformeerd over de afwikkeling van deze problemen.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift niet te weten *“waar het dossier staat”* en dat ze problemen hebben om zich vanuit België hieromtrent te informeren, gezien ze *“geen beroep kunnen doen op iemand om dit voor hen te doen omdat het dossier zich bevindt op het Federale Russische niveau en het zeer moeilijk is om in contact te treden met de Russische autoriteiten”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie trouwens van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van een asielzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst.

De nalatige handelingen van verzoekers wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van hun voorgehouden vrees voor vervolging, te meer gezien verzoeker zelf advocaat is en tijdens zijn verhoor verklaarde dat hij goede contacten had bij wie hij zich zou kunnen informeren over zijn situatie, zijnde verzoekers kennis bij de MVD.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de subsidiaire bescherming, voeren verzoekers aan dat er in Ingoesjetië gesproken kan worden van een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 vreemdelingenwet, dat er in Ingoesjetië een binnenlands gewapend conflict bestaat, dat er geen duurzame vrede is in Ingoesjetië en dat mensenrechtenschendingen er legio zijn.

Ze voeren aan dat er geen individualisatie van de vrees kan worden geëist.

Verzoekers halen verschillende rapporten aan die volgens hen de penibele situatie in de Kaukasus aantonen en maken eveneens melding van een arrest van het EHRM inzake Khutsayev t. Rusland en twee arresten van de Raad.

Ze besluiten dat de verbetering van de situatie in de Noordelijke Kaukasus *“volledig uitblijft en haaks staat op alle gegeven informatie”* en verklaren dat ze het slachtoffer waren van *“gruwelijkheden en bovendien, omwille van zijn etnische origine, aan kunnen tonen in de toekomst nog slachtoffer te zullen zijn hiervan”*.

De door verzoekers geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft; elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Waar verzoekers verwijzen naar hun relaas in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad vooreerst op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist.

Een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekers laten gelden dat er geen individualisatie van de vrees kan worden geëist, benadrukt de Raad dat slechts in uitzonderlijke gevallen, waarbij verzoekers zouden beweren deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM kan worden aangewend wanneer verzoekers aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen voor handen zijn om aan te nemen dat een betreffende praktijk bestaat en dat ze deel uitmaken van de betreffende groep (zie EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM inderdaad niet dat verzoekers het bestaan bewijzen van andere bijzondere kenmerken die hun persoonlijk situatie onderscheiden van deze van anderen, indien dit de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM zou uithollen. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot de betreffende groep (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 80; EHRM, Salah Seekh v. Nederland, 23 mei 2007, § 148; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167).

Verzoekers maken door middel van hun citaten uit rapporten over de ganse noordelijke Kaukasus (Dagestan, Ingoesjetië, Tsjetsjenië) niet aannemelijk dat ze tot een groep behoren die systematisch blootgesteld is aan mishandelingen zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM.

Het relaas van verzoekers kan als dusdanig niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Aangaande de toepassing van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet blijkt uit de informatie die voorhanden is dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en kon na analyse van de beschikbare informatie tot het oordeel komen dat het leven of de persoon van burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig wordt bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

In zoverre de door verzoekers bijgebrachte informatie zou strijden met voormelde informatie, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoekers gedateerde citaten en bijgevoegde informatie.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt aldus dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Verzoekers zonden bij aangetekend schrijven van 24 mei 2012 aan de Raad enkele stukken toe, zijnde (i) een attest van 2 april 2012 van het hoofd van het advocatenkantoor van verzoeker, die de problemen van verzoeker bevestigt, evenals een kopie van diens paspoort; (ii) een attest dat bevestigt dat verzoeker werd verkozen tot voorzitter van de jeugdvereniging "Allons ensemble"; (iii) een getuigenis van de directeur van een vereniging voor mensenrechten in Ingoesjetië die bevestigt dat verzoeker heeft samengewerkt met deze NGO en dat hij problemen heeft omwille van zijn activiteiten; (iv) een attest van 20 maart 2012 van een persoon die samenwerkte met verzoeker "*en die eveneens manifesteerde*", dat vermeldt dat verzoekers broer werd ontvoerd in Moskou en gefolterd werd, evenals een kopie van het paspoort van de ondertekenaar; (v) de beroepskaarten van ene Is., die in het Comité ter bestrijding van de corruptie werkt en advocaat is; (vi) een attest van Is. die bevestigt dat verzoeker heeft samengewerkt met het Comité en deelgenomen heeft aan manifestaties in zijn land van herkomst.

Ter terechtzitting legden verzoekers de originele stukken neer, alsook vertalingen ervan.

Verzoekers tonen vooreerst niet aan waarom deze stukken niet eerder in de loop van de procedure konden worden neergelegd, zoals voorzien in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er "nieuwe gegevens" worden ingeroepen.

Daarbij stelt de Raad vast dat deze stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal, zoals vereist door artikel 8 PrRvV.

De Raad stelt vast dat deze stukken een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen waardoor ze bewijswaarde ontberen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat een stuk, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen; gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE